

Rozhoduje o stížnosti musil nss nejprve z moci úřední zkoumati, je-li st-l k podání stížnosti legitimován.

Platební rozkaz, jak z originálu jeho, ke stížnosti připojeného, je patrné, byl adresován advokátu Dru Arnoštu S. ve Varnsdorfu a jemu bylo uloženo zaplatiti dávku za úřední úkon penízem 10 Kč, aniž se byla stala zmínka, že jmenovanému advokátu se dávka nepředepisuje osobně, nýbrž jako právnímu zástupci st-lovu. Podle tohoto platebního rozkazu byl subjektem k zaplacení dávky za úřední úkon povinným tudíž výlučně řečený advokát a jen on mohl býti platebním rozkazem ve svých právech dotčen, a to buď proto, že platební rozkaz byl adresován jemu, ačkoli při nahlédnutí do spisů nevystupoval proprio nomine, nýbrž jenom jménem strany jím zastupované, a měla proto dávka býti uložena této straně, anebo proto, že jemu předepsaná dávka neodpovídá zákonným ustanovením.

St-li napadeným platebním rozkazem nebyla uložena povinnost zaplatiti dávku a nemohl proto býti platebním rozkazem ve svých právech zkrácen; okolnost, že snad proto, že jmenovaný advokát vystupoval při nahlížení do spisů v zastoupení st-le a že on snad na základě soukromoprávního závazku je povinen advokátu Dru S. dávku uhraditi, nemůže založiti legitimaci Františka G., aby si stěžoval u nss, neboť, jak již řečeno, platebním rozkazem do jeho práv zasaženo nebylo.

#### Č. 12.577.

**Živnostenské právo: Zákon č. 49/1927 Sb., jímž byla živnost výroby cementového zboží prohlášena za řemeslnou, nic nezměnil na ustanovení § 37 odst. 1 živn. řádu.**

(Nález z 20. října 1936 č. 15.148/36.)

Věc: František A. ve Vysokém Mýtě proti rozh. min. obchodu z 1. února 1934 o rozsahu živnostenského oprávnění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Zem. úřad v Praze výměrem z 2. září 1932 rozhodl na základě § 36 odst. 2 živn. řádu po slyšení korporací v cit. zákonném ustanovení uvedených, že st-l na základě svého živnostenského listu z 11. srpna 1920, znějícího na sochařství kamene, není oprávněn vyráběti umělý kámen, jehož potřebuje k provádění svých výrobků sochařských.

Tento výměr byl potvrzen nař. rozhodnutím.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Na sporu jest otázka, zda st-l je na základě svého živnostenského listu, znějícího na sochařství kamene, oprávněn vyráběti umělý kámen, jehož potřebuje k zhotovování svých výrobků sochařských. Úřad I. stolice odpověděl na tuto otázku záporně, a to proto, že výroba umělého

kamene spadá do oprávnění živnosti výroby cementového zboží. V odvolání namítal st-l v podstatě, že jest oprávněn vyrobti ve své dílně i umělý kámen, z něhož sochařské výrobky zhotovuje, poněvadž sochařské práce jsou na sochařském výrobku z umělého kamene prací hlavní. Tím tvrdil, že k výrobě umělého kamene pro svoji potřebu jest oprávněn proto, že jde o práce, jichž je třeba, aby úplně zhotovil své výrobky sochařské, a dovolával se tedy § 37 odst. 1 živn. řádu. Žal. úřad vyloučil použití tohoto zákonného ustanovení, odkázav na výše uvedené stanovisko úřadu I. stolice a vysloviv, že podle § 1 zákona č. 49/1927 Sb. jsou toliko stavitelé, zedníci a kameníční mistři a na Slovensku a Podkarpatské Rusi mimo to živnostníci oprávnění k provádění menších zednických prací oprávnění pro vlastní potřebu vyráběti cementové zboží, nikoli však sochaři. Stížnost naproti tomu namítá, že zavedením této řemeslné živnosti nebyly změněny nebo derogovány dosavadní předpisy, upravující řemeslnou živnost sochařskou, zejména též nebyl dotčen předpis § 37 živn. řádu. Nss uznal stížnost odůvodněnou.

Podle § 37 živn. řádu každý živnostník má právo spojití veškeré práce, jichž je třeba, aby úplně zhotovil své výrobky, a jest oprávněn míti k tomu konci potřebné pomocníky také jiných živností. Přiznává tedy zákon živnostníku právo, aby za účelem úplného zhotovení svých výrobků konal i práce, jež spadají do rozsahu živnosti, na kterou jeho živnostenské oprávnění nezní. K takovým pracím potřebným k uvedenému účelu není živnostník na základě cit. ustanovení živn. řádu oprávněn jen tehdy, jestliže pozitivním předpisem je použití tohoto zákonného ustanovení pro určité práce vyloučeno.

Zákon ze 17. března 1927 č. 49 Sb., kterým byla živnost výroby cementového zboží prohlášena za živnost řemeslnou, nic nezměnil na ustanovení § 37 odst. 1 živn. řádu. Na takovou změnu nelze usuzovati z toho, že zmíněná živnost byla prohlášena za řemeslnou, pokud není provozována pro potřebu vlastní živnosti staviteli, zednickými a kamenickými mistry a na Slovensku a Podkarpatské Rusi mimo to živnostníky oprávněnými k provádění menších zednických prací. Jak vyslovil nss v nálezu z 24. září 1935 č. 18.060/35, Boh. A 12.042/35, uznal zákon za potřebné vyloučiti z řemeslné živnosti výroby cementového zboží výrobu cementového zboží prováděnou staviteli a zednickými mistry pro potřebu vlastní jejich živnosti jen proto, že bez výslovného ustanovení této výjimky byli by uvedení živnostníci prohlášením výroby cementového zboží za živnost řemeslnou ztratili vzhledem k ustanovení §§ 2 a 3 odst. 3 zákona č. 193/1893 ř. z. dosavadní své oprávnění k samostatnému provádění těchto prací pro účely své živnosti a musili by tyto práce zadávati živnostníkům oprávněným k provozování zmíněné živnosti řemeslné. Má-li zákon č. 49/1927 Sb. jen tento smysl, nelze vzhledem k tomu, co bylo již uvedeno, živnostníku, který nemá oprávnění na živnost výroby cementového zboží, upřít právo, aby konal i práce spadající do této živnosti, pokud prací těch je třeba za účelem úplného zhotovení jeho výrobků.

Žal. úřad — jak je patrné z odůvodnění výměru úřadu I. stolice, které přijal za své, jakož i z jeho odůvodnění vlastního — postavil se v nař. rozhodnutí na stanovisko, že st-l pro sochařské práce, k jejichž výrobě je podle svého živnostenského listu oprávněn, nesmí vyrábět umělý kámen, jehož potřebuje k zhotovování svých výrobků sochařských, jen proto, že výroba umělého kamene spadá do rozsahu oprávnění jiné živnosti řemeslné. Zaujav toto stanovisko, úřad nezkoumal, zda výroba umělého kamene není v případě st-lově prací, jíž je třeba, aby úplně zhotovil své výrobky sochařské. V tomto směru je nař. rozhodnutí neúplné. Poněvadž tato neúplnost byla zaviněna nesprávným názorem, z něhož žal. úřad vycházel, musilo být nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zákona o ss.

### Č. 12.578.

**Živnostenské právo: I. Pro posouzení otázky, zda určitou automobilovou dopravu je pokládati za pravidelnou podle § 1 zákona č. 198/1932 Sb., je bez právního významu, že se tato doprava neprovozuje nepřetržitě a není pro ni úředně schváleného a řádně uveřejněného jízdního řádu. — II. Závěr úřadu, že provoz určité automobilové dopravy je časově a místně tak upraven, že lze s ní počítati jako s dopravou pravidelnou, musí být podložen skutečnostmi bezvadně procesně zjištěnými.**

(Nález z 20. října 1936 č. 15.424/36.)

Věc: Hynek Sch. v Karl. Varech proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. ledna 1934 o provozování pravidelné dopravy osob bez koncese.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v Karl. Varech z 26. června 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem § 1 zákona z 23. prosince 1932 č. 198 Sb., jehož se dopustil tím, že provozoval pravidelnou dopravu osob autem z Karlových Varů do Prahy, nemaje k tomu potřebné koncese, a byla mu podle § 33 odst. 1 cit. zákona uložena pokuta 1.000 Kč, po případě trest vězení na dobu 5 dnů.

Odvolání, jež st-l podal proti tomuto nálezu, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného byla prokázána svědeckou výpovědí Jana B., Františka G. a Roberta H., kteří potvrdili, že provoz st-lové dopravy byl časově a místně tak upraven, že bylo lze s ní jako s opakující se počítati, a že obecnost tuto dopravu jako zcela pravidelnou posuzuje.

Stížnost k nss podaná namítá po stránce právní, že nař. rozhodnutí je nezákonné, poněvadž jím bylo uznáno, že st-l provozuje neoprávněnou pravidelnou dopravu osob motorovým vozidlem, ačkoli chybí zde před-